

D'on és la Caterina Escobairó de Can Burguès?

Vaig néixer a Martinet de Cerdanya i el meu pare era secretari municipal de Lles. A l'any 1936 va agafar una plaça, també com a secretari a Jorba, a l'Anoia, i carregat tot i tots nosaltres en un camió, cap a Jorba. Poc després, va accedir a una nova destinació, a Hostalets de Pierola i allà hi vam passar set o vuit anys. Va ser allí on vam fer la nostra infantesa, una infantesa que, per a mi, va ser deliciosa, de carrer i de córrer amunt i avall. Més tard, a l'any 1945, hi va haver una altra convocatòria de places de secretari municipal i vam venir a viure a Santa Eulàlia de Ronçana.

Així eres la filla del secretari!

Sí, sí. Jo vaig arribar a Santa Eulàlia que tenia quinze anys. Aleshores Santa Eulàlia era un poble petit, de vida de pagès que contrastava amb la vida d'Hostalets, poble a on, com per exemple Lliçà d'Amunt, hi havia una fàbrica i això feia que la gent ja tingués un altre punt de vista. La indústria generava una visió que s'allunyava una mica de la vida estrictament de pagès. Santa Eulàlia de Ronçana, als meus ulls, era un poble de vida molt més rural del que havia viscut fins aleshores. Quan vam arribar, a més, ens estranyava molt que fos un poble amb cases tan disperses, sense massa nucli. Però de seguir ens hi vam acostumar.

I ben aviat vau començar a festejar amb l'hereu de Can Burguès, en Josep. Déu n'hi do, oi?

I tant. Vam festejar sis anys i cap a aquesta casa on ara encara visc! De fet, acostumada a un pis petit per a quatre persones i una vida de secretari d'ajuntament, estreta i sense massa arrels a cada poble, vaig arribar a una casa com Can Burguès, amb documentació escrita de la mateixa família ininterrompudament des del segle XIII. Vaig arribar aquí, una casa amb sogres i tres cunyats. Haig de dir que en tot moment tota la meva nova fa-

mília em va acollir amb gran proximitat, eren molt bona gent. Però és clar, em vaig enyorar molt perquè la manera de viure era essencialment diferent a la que havia viscut fins aleshores. És que a mi em feia molt respecte aquesta casa, tan gran, tan maca, amb tanta història.

Quin canvi.

Sí, jo inicialment no sabia valorar-ho, tot plegat. El meu sogre sempre era molt curós amb la documentació antiga, els pergamins, els estris d'aram a l'entrada i tot el que significava tot plegat. A mi no em deia gran cosa tot això fins que, de mica en mica, em va començar a interessar i ho vaig començar a valorar. I ho vaig començar a valorar molt, de fet. I el meu home em va ensenyar a estimar la terra. Em vaig anar fent a aquesta casa i aquesta terra, i les vaig valorar i estimar. De fet, la meva sogra va viure fins a l'any 1998, amb noranta-vuit anys i era testimoni viu, durant molt temps de la història de Can Burguès. Ella havia estat educada en uns principis molt rectes, venia d'una casa de pagès molt humil i era molt treballadora. Ens vam respectar molt i molt sempre i mai no vam tenir cap esquerda en el nostre dia a dia.

Però tu devies esbatarar les finestres a Can Burguès.

Hi ha una mica de la manera de ser, sempre m'han agradat les persones, relacionar-me i intercanviar punts de vista. I aprendre. Cal dir que el meu home, en Pep, era una gran persona i tenia un punt de vista molt obert, de trencar motlles. I, a més, els fills. Ens van educar molt, els fills: ens van fer canviar la mentalitat i en dono moltes gràcies. Estic molt contenta que fos així.

Però vols dir que tu no hi estaves feta, també, a acceptar aquests canvis?

No t'ho sé dir. De fet, és clar, aquí a Can Burguès eren gent que tenien arrels a la Lliga i molt religiosos i, amb tot plegat, hi va haver